

Arrest

nr. 79 258 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die zich volgens zijn verklaringen België aan de grens heeft aangeboden op 5 maart 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 20 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Qishlak Qalaie, district Musayi, provincie Kabul waar u ook altijd gewoond hebt. U bent tot de twaalfde klas naar school geweest, maar behaalde het diploma niet. U volgde zelf nog extra lessen Engelse les en computerlessen in Kabul. Uw vader werkte sinds begin 2009 voor het Ministerie van Onderwijs, en uw broer was soldaat in het Afghaanse leger sinds ongeveer 2-3 jaar. Op 1 januari 2010 bent u beginnen werken voor een logistiek bedrijf 'Sita Dell', dat onder andere bouwmaterialen leverde aan Amerikaanse basissen. U kreeg dit werk via uw oom van moederszijde, maar u weet niet hoe hij dit regelde. U was er bode. Maar 4 keer bent u ook mee geweest naar een basis van de Amerikanen. Na 11 maanden kreeg uw familie in het dorp een eerste dreigbrief van de taliban, waarin stond dat jullie moesten stoppen met voor de buitenlandse troepen en de overheid te werken. Jullie namen dit eerst niet ernstig. Twee maanden later kwam er een tweede brief. Uw vader is naar de autoriteiten gegaan en heeft klacht ingediend, maar er is met deze klacht niets gedaan. Na vijf dagen werd een granaat naar uw huis gegooid, met twee dode koeien als gevolg. U bent dan 5 tot 15 dagen bij uw oom in de wijk Taimani (Kabul-stad) gaan logeren, en daarna huurde uw familie een huis in Qala Cha, op een half uur van Kabul-stad in het gelijknamige district. Zeven maanden later, in september 2011, logeerde u toevallig bij uw oom toen de taliban uw vader, broer en moeder vermoordden. U diende geen klacht in. U dook voor ongeveer 4,5 maanden onder bij de smokkelaar en verliet het land. Via Turkije nam u een vlucht naar België in het bezit van een vervals Brits paspoort, en een Afghaans paspoort waaruit enkele pagina's zijn gescheurd. U vertrok op 4 maart 2012, en op 5 maart 2012 kwam u in België aan. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

U legt geen enkel documenten voor als staving van uw asieldossier.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in het dorp Qishlak gelegen in het district Musayi in de provincie Kabul in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, en u geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Er mag verwacht worden dat u, die twaalf jaar scholing hebt gekregen in een school in de stad Kabul, die nadien nog enkele cursussen volgde (CGVS p. 4), en tijdens uw schooltijd dagelijks van uw dorp in Musayi naar Kabul reisde, correctere informatie zou kunnen geven over uw regio. Ook toen u voor het logistieke bedrijf zou gewerkt hebben in Kabul keerde u nog dagelijks terug naar uw dorp in Musayi (CGVS p. 6). U verklaart dat u afkomstig bent uit het dorp Qishlak, en dat er in uw district geen andere dorpen zijn met die naam. In de objectieve informatie zijn echter enkel de dorpen Qishlak Sula en Qishlak Ulya teruggevonden, en geen dorp met enkel de naam Qishlak. Toch beweert u dat er geen langere naam van uw geboortedorp bestaat. Gezien het woord Qishlak eigenlijk gewoon 'dorp' betekent in het Dari (CGVS p. 10), is het eerder vreemd dat er een dorp zou bestaan met enkel deze naam.

U noemt wel enkele dorpen die rond uw dorp zouden moeten liggen, en hiervan is een deel in de objectieve informatie teruggevonden als dorpen in het district Musayi, maar als u gevraagd wordt om de afstand tussen bepaalde dorpen en uw dorp te zeggen, herhaalt u dat het allemaal dorpen zijn rond uw dorp, en komt u niet verder dan te zeggen dat ze allemaal op ongeveer 20 tot maximum 30 minuten afstand liggen van uw dorp (CGVS p. 10 en p. 11). Wanneer u gevraagd wordt om uw dorp en de dorpen errond te tekenen, zegt u dat u dit niet kan omdat u geen aardrijkskunde hebt gestudeerd. Wanneer tijdens het gehoor de protection officer een punt op een blad tekent, en zegt dat dit uw dorp is, en u vraagt de andere dorpen aan te duiden, zegt u dat u het moeilijk kan zeggen, welk dorp in het westen of het noorden ligt (CGVS p. 13). Nochtans bent u jarenlang naar school geweest, en mag verondersteld worden dat u enig ruimtelijk inzicht hebt.

Veronderstellend dat uw dorp dus niet ver van de door uw genoemde dorpen zou liggen, kan het nochtans niet anders dan dat uw dorp ook dicht bij de rivier ligt die vanuit Chahar Asyab door

Musayi naar Logar stroomt. U beweert echter, op de vraag hoe ver van uw dorp er een rivier stroomt, dat er geen rivier is. Gevraagd of er dan in het hele district geen rivier is, zegt u dat het kan zijn, maar dat u geen idee hebt (CGVS p. 10). Later zegt u dat het toch kan zijn dat er een rivier of kanaal dicht bij de dorpen is, maar dat u niet weet van waar de boeren water halen. Gevraagd of u nooit een rivier zag, zegt u dat u nooit naar de rivier geweest bent (CGVS p. 11). Gezien u tevens beweert dat u de door u genoemde dorpen bezocht hebt (CGVS p. 10), waarvan sommigen volgens de beschikbare informatie heel dicht bij de rivier liggen, is het zeer opmerkelijk dat u niet weet dat er in uw district een rivier stroomt. Gevraagd naar de dorpen tussen uw dorp en Kabul-stad, een weg die u vele malen zou hebben afgelegd, noemt u wel een aantal dorpen maar noemt u ook diverse plaatsen die al in Kabul-stad liggen. Hierbij valt op dat u eerst Zara Qala noemt, en dan Abdul Rauf Qala, terwijl dit tweede dorp zuidelijker ligt dan het eerste, en dus in de tegenovergestelde richting ligt als Kabul stad, dat ten noorden van het district Musayi ligt (CGVS p. 11 en documentatie).

Gevraagd naar de grote dorpen in uw district, noemt u er vier, waarvan er slechts 1 is teruggevonden, Hosseinkheil. Gevraagd waar dit dorp dan precies ligt, zegt u dat u al vermeldde dat de dorpen op 20-30 minuten maximum van het uwe liggen. Het is echter opmerkelijk dat dit dorp dat volgens de beschikbare informatie op bijna 10 kilometer van Zara Kala ligt (wat dicht bij uw dorp zou liggen) en nog verder van beide 'Qishlak's ligt, eveneens op een afstand van 20-30 minuten zou liggen, aangezien het veel verder gelegen is dan de andere dorpen die volgens uw eerdere beweringen rond uw dorp zouden liggen en zich op 20-30 minuten afstand bevinden (CGVS p. 11 en documentatie).

Gevraagd naar aangrenzende districten aan Musayi, noemt u correct Chahar Asyab, maar onterecht Kabul, Paghman en Qarabagh. U vermeldt de districten Bagram, Khaki Jabbar en Muhammad Agha niet (CGVS p. 10 en documentatie). Gevraagd naar nog andere districten van de provincie Kabul, noemt u wel Khaki Jabbar, naast nog drie andere districten, en Kabul zelf. Dit is toch zeer weinig, gezien er volgens de bijgevoegde informatie 15 districten zijn in Kabul. Gevraagd naar de naam van het district in Logar dat aan uw district grenst, zegt u verkeerdelijk dat het Dahtak is, wat niet eens een district is in Logar (CGVS p. 13).

Gevraagd naar de districtschef van uw district, moet u nadenken en stelt u eerst dat de districtschef altijd verandert. Gezien u tot voor een jaar in Musayi zou gewoond hebben, zou u toch nog moeten weten wie het is. U stelt dat het momenteel Atiqullah zal zijn, en dat het voor hem Saifur Rahman was. Nochtans zou de districtschef volgens de documentatie waarover het CGCS beschikt, al in juli 2010 en ook nog in december 2010, dus net voor uw verhuis naar Kabul-stad, Qazi Suliman/Qadi Suleyman zijn (CGVS p. 11 en documentatie).

U stelt ook dat u, die op uw vrije vrijdag wel af en toe naar de moskee ging in het dorp, de naam van de plaatselijke mullah niet kent, wat toch opmerkelijk is gezien het belang van figuren als de mullah in de Afghaanse maatschappij. Gevraagd naar gebeurtenissen of incidenten in uw district, noemt u de arrestatie van de talibancommandant Bashir (CGVS p. 12). U kan deze gebeurtenis echter niet concreter in de tijd situeren en denkt dat het ongeveer twee jaar geleden gebeurd is. Behalve dat het een grote leider van de taliban zou geweest zijn kan u geen details geven over deze figuur en weet u bijvoorbeeld niet waarvoor hij zoal bekend stond. Gevraagd naar andere incidenten zegt u wel dat er zoveel incidenten gebeuren en dat u ze zich niet allemaal herinnert, maar bent u voor de rest heel vaag, verwijst u zeer algemeen naar het doden van tolken of mensen die meewerken met de Amerikaanse troepen en zegt u dat we het zelf kunnen zien op het internet (CGVS p. 12). Zoals uit de objectieve informatie ter beschikking van het CGVS blijkt vinden er in uw district inderdaad regelmatig veiligheidsincidenten voor, ook kort voor uw vermeende vertrek uit Afghanistan. Het is dan ook merkwaardig dat u zich geen ander concreet incident voor de geest kan halen, te meer het bijvoorbeeld om incidenten gaat waarbij burgerslachtoffers vallen door toedoen van acties van de Afghaanse of buitenlandse troepen, wat over het algemeen zeer negatieve reacties oproept bij de Afghaanse bevolking.

Er bestaan dan ook ernstige twijfels aan uw verklaring tot voor zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan woonachtig te zijn geweest in het district Musayi van de provincie Kabul. Gezien uw bedrieglijke afkomst, kan ook aan uw beweerde asielmotieven die zich in deze regio afspelen, geen geloof worden gehecht. Uw vrees hangt bovendien samen met uw werk voor "Sita Dell", een logistiek bedrijf dat volgens u ook zou leveren aan Amerikaanse basissen in verschillende provincies in Afghanistan. U zou er als bode gewerkt hebben, en ook telkens één keer naar respectievelijk de Amerikaanse basis van Logar, Helmand, Kabul en Wardak geweest. Hierdoor zou u een dreigbrief gekregen hebben van de taliban, die wilden dat u dit werk stopzette.

Ten eerste hebt u het CGVS niet kunnen overtuigen van het feit dat u voor dit bedrijf gewerkt hebt. U kan niet uitleggen hoe uw oom dit werk voor u heeft kunnen regelen, terwijl het wel hij was die voor u deze job geregeld heeft, waardoor u geen examen hebt moeten doen (CGVS p. 5). U kan ook niet veel vertellen over de activiteiten van dit bedrijf, hoewel u er toch 20 maanden gewerkt hebt. Op vragen naar wat het bedrijf nog zoal doet zegt u dat het uw werk niet was. Gevraagd naar hun activiteiten, zegt u enkel te weten dat ze contracten kregen bij de basis, dat u de rest niet weet (CGVS p. 7). U kan wel de naam van de directeur van het bedrijf noemen, maar geen enkele collega. U beweert dat jullie namen geheim waren en niet aan elkaar doorgegeven werden (CGVS p. 6). Volgens u had u ook geen namen nodig: u werd opgedragen de dossiers naar een bepaald bureel te brengen, zonder de namen van de mensen te weten. U beweert dat dit het geval was omdat het bedrijf werkte met buitenlandse troepen. Uzelf werd aangesproken met 'scort', wat 'lid van het bedrijf' betekent (CGVS p. 6). Dit is niet aannemelijk. Een bedrijf zou mensen moeten aannemen die ze kunnen vertrouwen; dat dan de collega's elkaars naam niet mogen kennen uit veiligheidsoverwegingen is op zijn minst vreemd te noemen. Dat u dan net de naam van de baas wel kent is, maakt dit nog vreemder (CGVS p. 6). Gevraagd waarom zijn naam dan wel gekend is, en die van de andere mensen niet, komt u op uw woorden terug en zegt u dat u de namen van de andere collega's niet kent maar dat het kan zijn dat de andere collega's elkaar wel kennen, maar dat de regel was om alles in het geheim te doen (CGVS p. 6). Dat u, die opgeleid bent en kan lezen en schrijven, twintig maanden lang dossiers kan brengen naar verschillende mensen in het bedrijf, en noch hun namen kent, noch meer weet te vertellen over hun activiteiten, is opmerkelijk en maakt het niet aannemelijk dat u voor dit bedrijf hebt gewerkt. Bovendien is het vreemd dat iemand die tot de twaalfde klas naar school geweest is, zelfs al heeft hij het diploma niet gehaald, en ook nog extra lessen Engels en computerlessen heeft gevolgd, geen beter bij uw profiel passend werk dan dit werk als bode zou kunnen vinden.

U legt daarenboven geen enkel document voor over uw werk, noch een contract, noch een badge, zelfs uw taskara niet. U zegt wel uw best te zullen doen dit te zullen opvragen, maar uw verklaring dat u uw oom in de 9 dagen dat u al in België bent, nog niet hebt kunnen bereiken, is niet erg aannemelijk (CGVS p. 17). U beweert ook dat u plots bent moeten vertrekken, en daardoor de documenten niet hebt kunnen meenemen. Rekening houdend met het feit dat u voor uw vlucht uit Afghanistan nog 4,5 à 5 maand in de kelder bij de smokkelaar hebt doorgebracht, kan moeilijk aangenomen worden dat u 'plots' bent moeten vertrekken (CGVS p. 17).

Verder was de dreiging van de taliban volgens u tevens gericht tegen uw vader en broer, die respectievelijk bij het Ministerie van Onderwijs en het Afghaanse leger zouden werken. Het is vreemd dat ook uw vader en uw broer pas 2-3 jaar geleden beginnen werken zijn, maar daarnaast is het ook opmerkelijk dat u over zowel het werk van uw vader als dat van uw broer maar weinig kan vertellen. U stelt dat uw vader in Deh Afghanistan in kabul-stad werkte op het Ministerie van Onderwijs (CGVS p. 8). U kan vreemd genoeg niet zeggen wie de minister van Onderwijs was waarvoor uw vader werkte, en over zijn precieze taak blijft u wel heel erg vaag, die bestond volgens u uit 'alles wat met onderwijs te maken had'. Verder gevraagd naar zijn precieze taken, zegt u dat hij de problemen moest oplossen van de studenten van het eerste tot het twaalfde jaar (CGVS p. 9), maar u weet niets over zijn niveau of zijn functie. Verder blijkt dat uw vader voordien een winkel had, u bevestigt ook dat uw vader blij was toen hij een job vond bij het Ministerie van Onderwijs (CGVS p. 9). Wanneer dan wordt geopperd dat uw vader als hij zo blij was met die job, toch wel zou gezegd hebben welke functie of taak hij toegewezen kreeg, geeft u plots toe dat hij het misschien wel verteld heeft, maar dat u het vergeten bent, en dat u geen tijd had om dit met hem te bediscussiëren, dat hij 's avonds laat thuis kwam en moe was. Gezien jullie beiden zouden pendelen naar Kabul, en dus op vrije dagen allebei in het dorp zouden zijn, is het wel vreemd dat hij u nooit iets meer over zijn job zou verteld hebben (CGVS p. 9).

In verband met uw broer is het vreemd dat u in uw eerste gehoor voor DVZ nergens vermeldde dat uw broer bij het Afghaanse leger werkte. U stelt wel dat u het wel gezegd hebt, maar dit blijkt nergens uit uw Vragenlijst. Bovendien zegt u wel op het CGVS dat u in de Vragenlijst niet alle details kon geven, maar stelt u ook dat het eerdere gehoor goed is verlopen (CGVS p. 2). De vraag rijst ook of het feit dat uw broer bij het Afghaanse leger dient wel als een detail kan worden beschouwd, wanneer u stelt dat uw familie ook omwille van zijn activiteiten door de taliban bedreigd werd. Hoe dan ook vermeldde u toen op het CGVS werd gevraagd naar familieleden die voor de Afghaanse autoriteiten werken niet onmiddellijk de job van uw broer (CGVS p. 8). U stelt dat u het woord 'dawlat' niet begrepen had, wat moeilijk kan worden aangenomen van iemand met uw opleidingsniveau. Bovendien, toen u stelde dat u dit woord niet had begrepen had u op dat moment toch spontaan kunnen verwijzen naar de job van uw broer, aangezien toen duidelijk was wat het CGVS bedoelde met de vraag naar familieleden die voor

de autoriteiten zouden werken (CGVS p. 9-10 en 14). Afgezien daarvan, kan u maar weinig, en slechts heel algemene zaken over de job van uw broer vertellen (CGVS p. 14), zoals dat hij naar verschillende provincies ging om te gaan vechten, waardoor het niet aannemelijk is dat u een broer hebt die bij de Afghaanse leger werkt.

Uw relaas is verbonden met het werk van uzelf, uw broer en uw vader. Uw familie zou namelijk een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban, waarin stond dat jullie moesten stoppen om te werken met de autoriteiten en de buitenlandse troepen (CGVS p. 14), en daarna zouden de taliban, omdat jullie bleven werken, uw vader, moeder en broer hebben gedood. U was zelf toevallig niet thuis. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw profiel, noch aan dat van uw vader en uw broer, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw vluchtaanleiding, met name de moord door de taliban op uw ouders en broer, en de angst om zelf ook vermoord te worden.

Uit bovenstaande dient eveneens te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van richtlijn 2004/83/EC, artikel 4 punt 3. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing. Hij vraagt in essentie de hervorming van de bestreden beslissing en verzoekt in hoofdzaak erkend te worden als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.3. Verzoeker brengt bij het verzoekschrift een aantal nieuwe stukken (in kopie) bij, meer bepaald: een taskara, badges van Citadel, een attest van Citadel, drie dreigbrieven van de Taliban, enkel pagina's van de website van Citadel en lijst UNHCR. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele documenten neer en vraagt de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal zodat zij de nieuwe documenten zouden kunnen onderzoeken.

2.4. Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor de Taliban die hem bedreigden omdat hij tewerkgesteld was in een logistiek bedrijf dat zou leveren aan verschillende Amerikaanse basissen. Zijn broer, tewerkgesteld in een buitenlands bedrijf in Afghanistan, en zijn vader, werkzaam voor de Afghaanse overheid, zouden om dezelfde reden reeds vermoord zijn door de Taliban. De bestreden beslissing wijst de asielaanvraag van verzoeker af op grond van de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Qishlak gelegen in het district Musayi, provincie Kabul waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering voor het bedrijf Citadel te hebben gewerkt.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook — zoals iedere burger die om een erkenning vraagt — aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen voor de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364, RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de beweerde herkomst van verzoeker uit het dorp Qishlak gelegen in het district Musayi van de provincie Kabul. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers geografische kennis van de streek waarvan hij afkomstig blijkt te zijn ondermaats is, hij niet bekend is met publieke personen uit zijn streek, zoals het districtshoofd en de plaatselijke mullah en hij weinig of geen weet heeft van veiligheidsincidenten in zijn district. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd zodat ze onverminderd overeind blijven. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker de verschillende data die hij opgeeft om bepaalde feiten en situaties in de tijd te duiden enkel kan benoemen in de Westerse kalender. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat zijn bedrijf enkel de Westerse kalender hanteerde waardoor hij moeite heeft om data om te zetten. Dit is geen aannemelijke verklaring

aangezien verzoeker volgens zijn verklaringen slechts twintig maanden voor het bedrijf zou gewerkt hebben. De documenten die verzoeker neerlegt doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Met betrekking tot de taskara is het van algemene bekendheid dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Met betrekking tot de drie diploma's kan worden vastgesteld dat deze verschillende onleesbare handtekeningen dragen waarbij de namen van de ondertekenaars voorts niet nader geïdentificeerd worden en dat geen enkele van deze diploma's enig adres bevatten van de betrokken onderwijsinstellingen die ze afleverden.

De vaststelling dat verzoeker zijn herkomst uit het dorp Qishlak gelegen in het district Musayi van de provincie Kabul niet aannemelijk maakt houdt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het hele asielrelaas in, meer bepaald wat betreft zijn tewerkstelling in het bedrijf Citadel. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker vooreerst niet kan uitleggen hoe zijn oom dit werk in het bedrijf voor hem kon regelen. Verzoeker kan voorts niet veel vertellen over de activiteiten van het bedrijf hoewel hij er twintig maanden gewerkt heeft, kan hij wel de naam noemen van de directeur van het bedrijf maar niet de naam van ook maar één collega, hetgeen weinig aannemelijk is aangezien hij gedurende vele maanden dossiers moest ronddragen naar tal van collega's in verschillende bureaus. Waar verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aangeeft dat zijn job hoofdzakelijk binnen het bedrijf uitoefende en hij uitzonderlijk en in het totaal slechts vier maal buiten het bedrijf op expeditie is geweest (gehoorverslag, 5 en 7) verklaart hij ter terechtzitting dat hij de eerste maanden uitsluitend buiten het bedrijf werkte en slechts vanaf het ogenblik hij dreigbrieven kreeg, binnen in het bedrijf werkte. De vaststellingen uit de bestreden beslissing, niet weerlegd door het verzoekschrift, in samenhang met de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt over waar hij zijn job hoofdzakelijk uitoefende, binnen dan wel buiten het bedrijf, verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers verklaringen voor het bedrijf Citadel gewerkt te hebben. De documenten die verzoeker neerlegt en die zijn tewerkstelling zouden moeten staven doen geen afbreuk aan hetgeen vooraf gaat. De aanbevelingsbrief en de badge vermelden een e-mailadres en/of een telefoonnummer dat geenszins overeenstemt met het telefoonnummer en e-mailadres zoals deze vermeld worden op de officiële op de website van het bedrijf. Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrieven, nog daargelaten dat dergelijke brieven door om het even wie en om het even waar en wanneer kunnen geschreven zijn, worden niet overweging genomen aangezien zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidende vertaling overeenkomstig artikel 8 PR RvV.

Verzoekers verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot bepaalde risicoprofielen kunnen gelet op hetgeen vooraf gaat dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging

vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER